

Név:	Id. Püsök Miklós
Született:	1906. február 11.
Születési hely:	Díosad
Állampolgárság:	Román
Nemzetiség:	Magyar
Vallás:	Református
Családi állapot:	Nős
Gyermek:	2
Foglalkozás:	Kőműves
Ítélet:	5 év
Elhunyt:	† 1980. február 1.

...Az ítéletet az Úr Jézusért megadással fogadta. A bírósági ítélet kimondása után családjától el sem búcsúzhatott...

(MIKLÓS FIA VISSZAEMLEKEZÉSE) 1958. június 18-án tartóztatták le, Miklós fiával együtt, Zilah-Micén. Kőműves volt. Elvitték a tehenét, elvették a fél házát és ingóságait. A házkutatás éjfélről reggelig tartott.

Kihallgatása Kolozsváron történt. A kérdések annak bevallására irányultak, hogy tagja volt-e a Bethániának. De ezt nem ismerhette. Nem volt tagja. A bánásmód szigorú volt. Kolozsváron együtt volt Miklós nevű fiával, Porcsalmi Józseffel, Balogh Bélával, Boda Samuval, Balázs Magdával és Holvsek Idával.

Letartóztatása előtt besúgónak akarták befogni, de nem vállalta ezt a szerepet, kész volt inkább a börtönbe kerülni.

A tárgyaláson azzal vádolták, hogy a szociális rendet felforgató vallási szervezet tagja, összeesküvő. Öt évre ítélték plusz három év polgári jogvesztés, vagyonelkobzás. Nem fogadta el. A letartóztatás valódi oka: mások megfélemlítése, a hitélettel való visszariasztás. Az ítéletet az Úr Jézusért, megadással fogadta. A bírósági ítélet kimondása után, családjától el sem búcsúzhatott.

Büntetéséből Szamosújváron töltött 1 évet, Stoinești-en másfél évet, valamint Strimba-n és Luciu Gheorgheni-en. Igen mostoha körülmények között; rideg cellákban, nádbarakokban. Sokat éhezett, fázott. Komisz bánásmódban részesült.

Atyafiakkal, ha együtt lehetett, áldás volt az mindnyájuknak; az Igéből a 130. és az 51. Zsoltár éltette, táplálta.

„Igen szép ékes korona a vénség, az igazságnak útában találtatik” – van megírva a Példabeszédekben. Szébbé, ékeesebbé lett koronája: a vénség (ebben csak Fekete János lelkipásztor előzte meg, 2 évvel) azzal, hogy Krisztus szenvedésének szépségével és töviseivel gazdagodott. A két öreg

(id. Püsök Miklós és Fekete János) jelenléte az elítéltek sorában a református hagyomány jogfolytonosságát és egyben a Krisztusért való szenvedése folyamatosságát is jelenti. Ők, láncszemként kapcsolják egybe az öregebb és fiatalabb nemzedéket. Jelenlétük példaértékű (paradigmatikus). A hit következményeinek vállalása nem valami újságkeresés, a fiatalok fenegyerekeskedése, hanem megfontolt, a jóval ötvenen felüliek józan, érett tanúsága.

Id. Püsök Miklós ugyanakkor egyetlen a húsz elítélt közül, akit kitüntetett az Úr a gyermekével való együttsszenvedés örömeivel és terhével.

Benne nemcsak a férj, hanem az apa is szenvedett. Ezért is ékes a koronája.

Szabadulás után még 16 évet élhetett családjával, és soha meg nem bánta hitének börtönpróbáját.

Kedvenc Zsoltárával holta után is beszél a mai nemzedéknek:

„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét.” (Zsolt 103,1)